

Вълча клетва

Веднажъ, уловенъ здраво въ капанъ, вълкътъ почналъ да се моли и да се кълне прѣдъ ловеца:

— Ахъ, моля ви, не ме убивайте, свещена клетва давамъ, че никога нѣма да се покорявамъ на злия духъ, който ме кара да ямъ месо. Занапрѣдъ мирно и тихо ще живѣя, съ трѣви и корени ще се храня. Само когато много съмъ гладенъ, отъ врѣме на врѣме, по нѣкоя риба ще си хващамъ. Това ще бжде моята блажна храна.

Смилилъ се ловецътъ, повѣрвалъ сърдечната клетва и пусналъ каещия се вълкъ.

Тръгналъ покаяниятъ светецъ къмъ гората. На пжтя вижда мжтна локва, а въ нея — тлъста свиня лежи и грухти.

— А, — казалъ вълкътъ, — какво щастие! Водата не е бистра, не е рѣчна, но това нѣщо, което се гурка въ нея, не може да бжде друго — това е риба.

И, като уловилъ свинята, казалъ си:

— Да пукне оня, който прѣстжпя клетвата си, но ти напразно квичишъ — отъ риба не съмъ се зарекалъ!